

'Ασ' Όλα

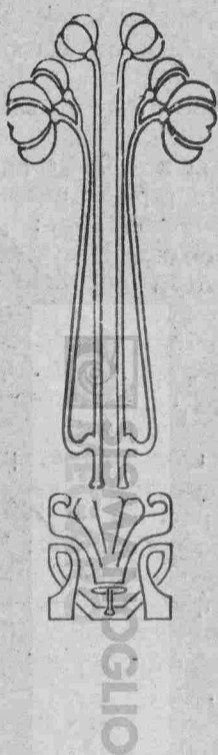
Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

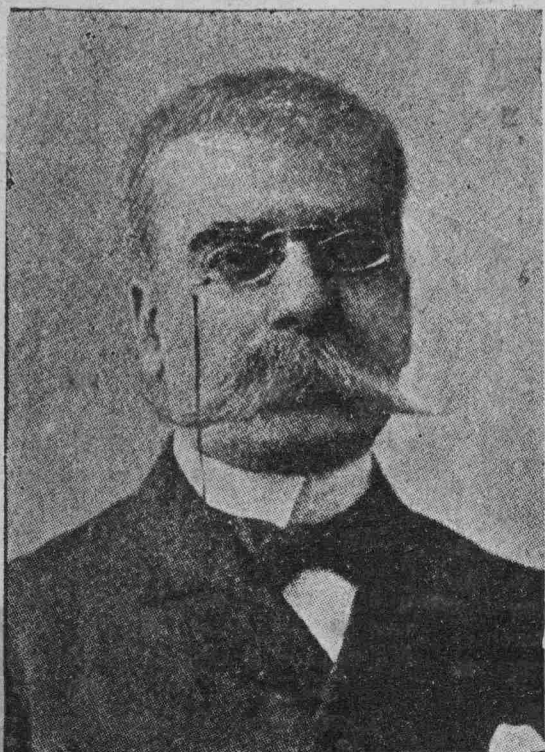
ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ

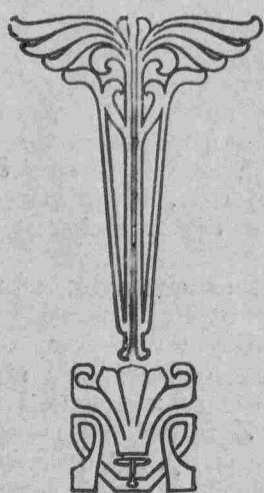
Η Α. Ε. ό ΤΑΛΑΑΤ ΒΕΗΣ
'Υπουργός των 'Εσωτερικῶν.

Η Α. Ε. ό ΧΑΛΗΑ ΒΕΗΣ
Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΛΙΘΟΝ, ΟΝ...

Τὴν ὥραιαν παραβολὴν τοῦ ἀμπελώρος, ὁ Ἰησοῦς ἐπιστέφει διὰ τοῦ γραφικοῦ:

— Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν εἰ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας.

Καὶ διὰ τῆς ρήσεως ταύτης σκορπίζει εἰς τὰς τεθλιμμένας καρδίας καὶ τὰς ἀπεγνωσμένας ψυχὰς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν.

Τῇ ἀληθείᾳ. Ἡ ἀξία οὐχὶ πάντοτε ἐκτιμᾶται καὶ ἡ ἀληθὴς, ἡ ἐσωτερικὴ ὑπεροχὴ, οὐχὶ πάντοτε ἀναγνωρίζεται. Ἡ ἱστορία τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν, τῶν ἐθνότητων, πολλὰκις μᾶς παρουσίασε μονάδας ἀξιολόγους, πρᾶγματισθείσας ὁμῶς, πρόσωπα ἢ ἔθνη, τὰ ὁποῖα παρωράθησαν καὶ περιεφρονήθησαν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἐνῶ, τούναντίον, ἄλλα, μηδεμίαν μὲν ἀξίαν καὶ ἀξιόλογον σύστασιν ἔχοντα, προωρίζοντο, ὡς εἰ λίθοι τῶν οἰκοδομῶντων, νὰ διακοσμήσωσι τὴν πρόσοψιν αὐτῆν τοῦ οἰκοδομουμένου πύργου.

Ἄλλ' ἢ κρίσις τῶν οἰκοδομούντων δὲν εἶναι πάντοτε οὔτε ἀψευδής, ἀλλ' οὔτε καὶ τελικὴ. Μία δὲ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων. Ὁ ἐνοχος, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀθώωσίν του, δὲν παύει νὰ ἴηαι ἐνοχος, ὅπως καὶ ὁ ἀξίος, καὶ μετὰ τὴν παραγνώρισίν του, δὲν παύει διατηρῶν τὴν ἀξίαν του.

Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁμιλεῖ περὶ ἑαυτοῦ ἐν τούτοις τὸ παράδειγμα τοῦτο, τὸ ἐπεσφραγισμένον διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς καὶ δράσεως, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ περιορισθῇ. Ἀναδιφώντας τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγχρονον ἐξέλιξιν τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, εὐχερῶς θέλεμεν ἴδε: τοὺς ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων ἀποδοκιμασθέντας λίθους νὰ τίθενται ὡς ἀπρογώνιστοι τοῦ οἰκοδομήματος καὶ θεμελιώδεις λίθοι, ἐφ' ὧν θέλει στηριχθῆ ἀσαλεύτως τὸ ἱερόμα.

Πόσους καὶ πόσους δὲν εἶδομεν ἐν τῇ ροῇ τῶν ἐτῶν, μικροὺς καὶ ἀσήμους θεωρουμένους, νὰ περιφρονῶνται καὶ νὰ ἀποδοκιμάζωνται! Πλὴν ὁ χρόνος, ὁ ὁποῖος δὲν μειώνει τὴν ἀξίαν τοῦ ἀδάμαντος, δὲν ἰσχύει νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δύναμιν. Ἡ τέφρα, ἡ καλύπτουσα τὴν σπινθήρα, ὅχι μόνον δὲν καταστρέφει τὴν θερμαντικὴν του καὶ καὶ τὴν ἀναφλεκτικὴν του δύναμιν, ἀλλ' ὅπως τούναντίον τὴν διατηρεῖ ζμείωτον. Τί φοβερώτερον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θανάτου; Καὶ μ' ὅσα ταῦτα ἐμπρότερα ἀπέβησαν φωτιστέφανοι δόξης καὶ τρόπαια ἀγῆρω. Ἀκριβῶς ἐξ ἐπὶ ἀντίθετον συμβαίνει μὲ τὰ πρόσωπα, τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη τὰ παρ' ἀξίαν καὶ συμβατικῶς ἐκτιμηθέντα καὶ παραχθέντα. Ἡ δόξα τῶν θὰ διαρρέσῃ ὅσον ἡ λάμψις τοῦ ψευδαργύρου, τὴν ὁποῖον ἀμαυροῖ ἡ πρώτη ἐπελθεῖσα ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή.

Ἄς μὴ ἀπελπίσωμεν! Ἄρκει νὰ ἐμφορῶμεθα ὑπὸ ἀίσθημάτων εὐγενῶν, ἀρκει νὰ διαπνεώμεθα ὑπὸ ἀρετῶν ἀριζήλων. ἀρκει νὰ ἔχωμεν ἐσωτερικὴν καὶ ἀληθῆ ἀξίαν, καὶ αἱ παραγνώρισεις, αἱ διωγμοὶ καὶ αἱ ταλαιπωρίαὶ ἀκίμη εἰς οὐδὲν θὰ ἰσχύσωσι, πλὴν ὅχι, θὰ ἰσχύσωσιν εἰς τὸ ν' ἀναδείξωσι τὴν ὑπάρχουσαν ἀξίαν, ὡς αἱ ἐπὶ τῆς λυδίας λίθου ταλαιπωρίαὶ τοῦ χρυσοῦ ἀναδεικνύουσιν τὴν λάμπουσαν ἰσχύον του.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Ὁ πόλεμος, καὶ δὴ ὁ τελευταῖος αὐτὸς γενικὸς πόλεμος, ἐπρεπε νὰ γίνῃ, διὰ ν' ἀποδειχθῇ εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀξία ἑνὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνάπτυξις καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀνάγκαι τῆς κοινωνίας ἀνέδειξαν αὐτὸ ὡς πρᾶγμα πρώτης ἀνάγκης.

Δὲν ἐννοοῦμεν τίποτε ἐξ ὧν τρώγομεν, οὐδὲν ἐξ ὧν περιβαλλόμεθα. Πρόκειται περὶ τοῦ χάρτου.

Ἄν εἰς ὁμαλὴν ἐποχὴν ἔλεγέ τις εἰς κάποιον, ὅτι τὸ χαρτί, μὲ τὸ ὁποῖον τυπώνονται τὰ βιβλία, ἐμφανίζονται αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, θὰ ἐκλείψῃ ὀλοτελῶς, θὰ ἐκινδύνευσεν νὰ ἴδῃ τοὺς ὄμους τοῦ ἀκροατοῦ του ν' ἀνορθοῦνται εἰς σημεῖον μεγίστης πρὸς τὸ γεγονός περιφρονήσεως καὶ ἀδιαφορίας.

Καὶ ἡ ὁμονομία αὐτὴ θὰ ἔλεγε πολὺ εὐγλωττῶς:

— Τί μὲ μέλλει ποῦ θὰ λείψῃ τὸ χαρτί; Μήπως διαβάζομεν πλέον βιβλία; μήπως ἂν δὲν ἐκδοθοῦν ἐφημερίδες, θὰ ἀποθάνωμεν; μήπως τὸ χρειάζομεθα διὰ τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, ἀφοῦ καὶ ὁ ἔρωσ ἐξέλειπεν; Ἄς χαθῇ καὶ ἄς μὴ γυρίσῃ. Δὲν μᾶς χρειάζεται. Δὲν ἐννοοῦμεν εἰς τί χρησιμεύει.

Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἄφινε τοὺς ὄμους του νὰ ὁμιλήσῃ αὐτὰ τὸσον εὐγλωττῶς, τώρα εὐγλωττότερον διαμαρτύρεται.

— Πῶς; δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον χαρτί; πῶς θὰ στερηθῶμεν λοιπὸν τῶν ἐφημερίδων μας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου; Ἄλλὰ τότε διατί γίνεται ὁ πόλεμος, ἀφ' οὗ δὲν θὰ μανθάνωμεν πλέον τίποτε ἀπὸ τὰς μάχας; Ἄ! ὄχι! δὲν εἶναι δυνατόν. Πρέπει νὰ ληφθῇ κάποια πρόνοια, πρέπει νὰ λειτουργήσῃ ἔστω καὶ προσωρινῶς μερικὰ ἐργοστάσια χάρτου, πρέπει τὰ ἀτμόπλοια ν' ἀψηψοῦν τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, διὰ νὰ φέρουν χαρτί, ἄλλως...

Μὴ νομίζετε, ὅτι θὰ ὁμίλει εὐγλωττότερον, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ἀνοιγμα δύο φούρων καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ ψωμοῦ.

Ἄλλὰ τότε τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φέρεται τοιοῦτοτρόπως καὶ νὰ ἀπειθῇ τὸσον ἐπειγόντως;

Ἡ ἀνάγκη νὰ μάθῃ, νὰ παρακολουθῆσῃ τὰ γεγονότα, ἡ ἀνάγκη τοῦ εἰδέναί, κατὰ τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον.

Παρήλθε πλέον ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος εἰμποροῦσε νὰ ζῇ μὲ τὰ ὄνειρά του, ἢ μὲ τὰς ἀναμνήσεις του, ἀδιαφορῶν τί γίνεται ἔξω, ἔστω καὶ εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος μιλίου ἀπὸ τῆς κατοικίας του. Ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος ἦτο κάτοικος τοῦ χωρίου του καὶ τὸ πολὺ-πολὺ τῆς ἐπαρχίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκε. Τώρα τὰ ὄριά του ἠῦξησαν, εἶναι κάτοικος τῆς γῆς. Πᾶν ὅτι γίνεται εἰς τὸν πλανήτην αὐτὸν, τὸν ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο, ἢ ὅσον ἐνδιέφερον ἓνα ἀδελφόν του, ἄλλων ὁμῶς αἰώνων, διὰ τὰ γινόμενα εἰς τὴν ἐτέραν συνοικίαν τῆς κομποπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν κατοίχει.

Ἄλλοτε ἦτο μεμωνομένος· σήμερον δὲν γνωρίζει ὄρα, ἀποστάσεις, διαφοράς. Τὰ πυκνὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας κατήργησαν τὸ διάστημα καὶ τὸν χρόνον, καὶ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά του διασχίζει ταχύτερον τῶν ἀεροπλάνων καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τὸ διάστημα. Ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ, νὰ παρακολουθῆσῃ, νὰ μάθῃ, καὶ τὴν δικαίαν καὶ λογικὴν ταύτην περιέργειάν του τοῦ ἐξυπηρετεῖ ὁ τυπωμένος χάρτης, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἴσως περιεφρόνει καὶ δὲν ἐξετίμα.

Τώρα, ὅτε ὁ πόλεμος ἀνέστειλε τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν πάντων, τώρα, ὅτε ἀκονίζει τὴν περιέργειαν καὶ ἐκκεντρίζει τὸ ἐνδιαφέρον ἀφ' ἑνός, παρακλύει δὲ διὰ τῆς ἐλλείψεως χάρτου τὴν

ἱκανοποίησίν του, τώρα ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τί ὀφείλει εἰς τὸν τυπωμένον αὐτὸν χάρτην.

Ἄρα γε, ὅταν ὁ πόλεμος λήξῃ καὶ τὰ πάντα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῶν τροχίαν, ὁ ἄνθρωπος θὰ διατηρήσῃ ἀνάμνησιν τοῦ παθήματός του, θὰ ἐνθυμῆται τὴν δίψαν ποῦ ἐδοκίμασε καὶ ἐκ ταύτης θὰ διατηρῇ τὴν ὀφειλομένην ἐκτίμησιν πρὸς τὸ ἐντυπον αὐτὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθισε νὰ ἐφρίσκη τὸσον εὐθηνὰ καὶ δι' αὐτὸ περὶ φρονεῖ;

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀλλάξῃ γνώμην, ἐξάπαντος ἡ δημοσιογραφία πρέπει νὰ εἶναι ἐυγνώμων πρὸς τὸν τελευταῖον αὐτὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα τὰ θλιβερά του, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ διδῇ ἐν μάθημα καὶ νὰ κατανοηθῇ ἡ ἀξία ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον κατέστη πλέον κάτι πρωτίστης ἀνάγκης.

Θ. Κ. Μ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Γιὰ ἰδέσ στο κλῆμα πῶς κρεμείται
Κεχρὶ σταφύλι φουντατό,
Πῶς τὸ ροδάκινο γενιέται
Ὅλοξανθο καὶ χνυδατό.

Τὴ λαύρα τὴν ἐξεγελοῦνε
Τῶρ' ἀγεράκια δροσερά
Καὶ τώρα οἱ σπάρη σπαρταροῦνε
Χλωροὶ στὰ δίκτυα τοῦ ψιρᾶ.

Καὶ γῆ καὶ θάλασσ' ἀγκαλιάζουνε
Λαμπραῖς ἀκτίνες φεγγαριοῦ,
Ποῦ τοῦ Αὐγούστου ἡ νύχτες μοιάζουνε
Ὡσάν αὐγούλες τοῦ Μαγιοῦ.

Κ. Π.

ΓΝΩΜΑΙ

Πόσα, ὦ! πόσα καπέλλα ἔχουν περισσότερο ἀξίαν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς, αἱ ὁποῖαι μεγαλοπρεπῶς τὰ φέρουν!...

Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶναι κινητόν, τὸ ὁποῖον ἔχει περισσότερο ἀξίαν ὅταν εἶναι ἐνέκηρον.

Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς εἶναι μία ἀριθμητικὴ πράξις: Προσθέτει εἰς τὴν γυναῖκα τόλμην, ἀφαιρεῖ αἰδῶ, πολλαπλασιάζει τὸν ἔρωτα καὶ διαιρεῖ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀμφιβολία, ὅτι μετενόησε διότι ἔπλασε τὸν κόσμον. Καὶ κάθε φορὰ ποῦ τοῦ διδεται ἀφορμὴ νὰ τὸ σκέπτεται, κλαίει. Καί... βρέχει.

Ἡ μόνη σύγκρουσις, ἡ ὁποία δὲν ὀποτελεῖ διαμάχην, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἀδελφότητα, εἶνε ἡ σύγκρουσις τῶν ποτηρίων.

Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὁ θάνατος θεωρεῖται τι ἀπαίσιον, ἐν εἶδος τιμωρίας. Καὶ ὁμῶς, ἂν ὁ Θεὸς ἤθελε πράγματι νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, ἐπρεπε μετὰ τὸν θάνατον νὰ μᾶς ἐπανεφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Μεγαλειτέρα τιμωρία γίνεται ἀπὸ αὐτῆν;

Τὸ ἡμισυ τοῦ βίου=νέφος προσδοκίας. Τὸ ἕτερον ἡμισυ = τέφρα ἀναμνήσεων. Τὸ σύνολον = κωμῆδία. . . μαξιλαρωθεῖσα εἰς τὸ θεάτρον τοῦ Κόσμου.

Κ.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

‘Εγύριζα πεζός από την ‘Ορλεάνην στο μέγαρον του Βαρδύ. Μπροστά μου, στον ίδιον δρόμον, προχωρούσεν ένα τάγμα της ξένης φρουράς. Θέλησα ν’ ακούσω την στρατιωτικὴν μουσικὴν, ποὺ τὴν ἀγαπῶ τόσο, καὶ γι’ αὐτὸ ἐβίασα λιγάκι τὸ βῆμά μου. Μὰ ἡ μουσικὴ εἶχε παύσει καὶ μόνον κάπου-κάπου ἤκουοντο μερικοὶ ἀρμονικοὶ ἤχοι, ποὺ συνώδευαν τὸ ρυθμικὸν βῆμα τῶν στρατιωτῶν. Ὑστερα ἀπὸ πορείαν μισῆς ὥρας, εἶδα τὸ τάγμα ἐκεῖνο νὰ χώνεται μέσα σὲ μὰ πεδιάδα, ποὺ εἶχε γύρω της δάση πυκνὰ ἀπὸ ἔλατα. Ρώτησα ἕνα λοχαγόν, ποὺ γινώριζα, ἂν τὸ τάγμα ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κανένα γυμνάσιον.

— ‘Οχι, μοῦ εἶπε. Θὰ δικάσωμεν καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ τουφεκίσωμεν ἕνα στρατιώτην τοῦ λόχου μας, ὁ ὁποῖός ἐκλεψε τὸν νοικοκύρη τοῦ σπητιοῦ, ποὺ τὸν φιλοξένοῦσε.

— Πῶς! τοῦ εἶπα, θὰ τὸν δικάσουν, θὰ τὸν καταδικάσουν καὶ θὰ τὸν τουφεκίσουν, κι’ ὅλα αὐτὰ θὰ γίνονιν μαζί τὴν ἰδίαν στιγμὴν;

— Μάλιστα, ἐπανελάβεν· ἔτσι εἶναι οἱ κανονισμοί.

‘Ο λόγος αὐτός, κατὰ τὴν γνώμην του, ἔπρεπε νὰ μείνῃ χωρὶς ἀντίρρησην, ὡς νὰ νὰ εἶχε προβλέψει ὅλα ὁ κανονισμός· τὸ σφάλμα καὶ τὴν τιμωρίαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φιλανθρωπίαν.

— Λοιπόν, ἂν ἔχετε τὴν περιέργειαν, ἐπρόσθεσεν ὁ λοχαγός, θὰ σᾶς τοποθετήσω κάπου. Δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ.

Πάντοτε ἔχω περιέργειαν γιὰ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ θεάματα. Φαντάζομαι πῶς θὰ μάθω τί εἶναι ὁ θάνατος εἰς τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου ποὺ πεθαίνει. Καὶ ἠκολούθησα τὸν λοχαγόν.

Τὸ τάγμα εἶχε σχηματίσει ἕνα τετράγωνον· πίσω του ἦτον ἡ δευτέρα γραμμὴ καὶ στὴν ἄκρην τοῦ δάσους μερικοὶ στρατιῶται ἰσκαπταν ἕνα τάφον. Τοὺς ὠδηγοῦσεν ἕνας ὑπολοχαγός, γιατί σὲ τὸ τάγμα ὅλα γίνονται μὲ τάξιν καὶ ἐφαρμόζεται κάποια πειθαρχία γιὰ νὰ σκάψουν τὸν τάφον ἐνὸς ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ τετραγώνου ὀκτὼ ἀξιωματικοὶ ἐκάθητο ἐπάνω στὰ τσίμπανά τους· ὁ ἔννατος δεξιά καὶ περὶ ἐμπρός ἐγραφεν ἐπάνω στὰ γόνάτου μερικὰς λέξεις, χωρὶς γὰρ τὸν νοιάζῃ ἂν κακογράφωνται, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ σκοτωθῇ ἕνας ἀνθρώπος, χωρὶς νὰ γίνονιν οἱ... τύποι.

‘Εφώναξαν τὸν κατηγορούμενον· ἦτον ἕνας νέος ὑψηλόσωμος μὲ εὐγενὴ καὶ γλυκεῖα φυσιογνωμίαν. Μαζί του βγήκε καὶ μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ καταθέσῃ τὴν κατηγορίαν. Μὰ τὴν ὥραν ποὺ ὁ λοχαγός θέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὴν γυναίκα αὐτήν,

— Εἶναι περιττόν, εἶπεν ὁ στρατιώτης, θὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα ὁ ἴδιος. ‘Εκλεψα ἕνα μαντήλι ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς κυρίας.

Συνταγματάρχης.— Σὺ, Πιτέ! ‘Εγὼ σὲ εἶχα γιὰ καλὸν ἀνθρώπον!

Πιτέ.— Εἶναι ἀλήθεια αὐτό, συνταγματάρχῃ μου· πάντα προσπαθοῦσα νὰ εὐχαριστῶ τοὺς ἀνωτέρους μου· μ’ αὐτὸ ποὺ ἐκλεψα, δὲν θὰ τὸ κρατοῦσα ἐγὼ· θὰ τὸ εἶδιδα τῆς Μαρίας.

Συνταγματάρχης.— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Μαρία;

Πιτέ.— ‘Η Μαρία αὐτὴ εἶναι ἐκεῖ κάτω... στὴν πατρίδα... κοντὰ στὸ ‘Αρενεμπέρ... ‘Εκεῖ ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη μηλιά... Δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πειά!

Συνταγματάρχης.— Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ’ αὐτά, Πιτέ. ‘Εξηγήσου.

Πιτέ.— Λοιπόν, συνταγματάρχῃ μου, διαβάστε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀκόλουθον γράμμα, ποὺ τὸ θυμοῦμαι λέξιν πρὸς λέξιν:

‘Αγαπητέ μοι φίλε Πιτέ,
Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ ‘Αρνὸλ στὸ τάγμα σας, σοῦ στέλλω τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ τὴν μεταξωτὴν σακκούλαν ποὺ τὴν ἔκαμα ὅπως τὴν ἤθελες, κρυφὰ ὁμως ἀπὸ τὸν πατέρα μου, γιατί μὲ μαλώνει ποὺ σ’ ἀγαπῶ τόσο πολὺ καὶ μοῦ λέγει ὡς δὲν θὰ ξανάρθῃς πειά.

‘Αλήθεια δὲν εἶναι πῶς θὰ ξανάρθῃς; Μὰ κι’ ἂν δὲν ἐρῆθῃς σὺ ποτέ, ἐγὼ θὰ σ’ ἀγαπῶ πάντα. Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα τὴν μέραν ἐκείνην ποὺ ἔπεσε τὸ γαλάζιο μου μαντήλι στὸν χορὸν τοῦ ‘Αρενεμπέρ καὶ σὺ ἔσκυψες καὶ τὸ πήρες γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσης. Πότε θὰ σὲ δῶ λοιπόν; Χαίρω πολὺ ποὺ μαθαίνω πῶς ἐκτιμᾷς τοὺς ἀνωτέρους σου κι’ ἀγαπᾷς τοὺς ἄλλους. Μὰ θέλεις ἀκόμη δυὸ χρόνια νὰ ὑπηρετήσης στὸν στρατόν· κάμε τα γρήγορα γιὰ νὰ παντρευτοῦμε πειά. Σὲ χαιρετῶ, καλὲ μου φίλε Πιτέ.

*‘Η ἀγαπημένη σου
Μαρία.*

Υ. Γ.— Κύτταξε νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὄχι γιατί φοβοῦμαι νὰ μὴ σὲ ξεχάσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῶχο πάντα μαζί μου. Φίλησέ μου ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ στείλῃς καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς θαῦρω ἀμέσως τὴν θέσιν τοῦ φιλήματος.

‘Η ἴδια.

Σὰν ἐτελείωσε τὸ γράμμα, ὁ Πιτέ εἶπε:
— Χθὲς τὸ βράδυ πήρα ἀπὸ τὸν ‘Αρνὸλ αὐτὸ τὸ γράμμα, τὴν ὥραν ποὺ μοῦ ἔδιδαν τὸ δελτίον τῆς κατοικίας μου. Ὀλην τὴν νύκτα δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Συλλογιζόμουν τὴν πατρίδα μου καὶ τὴν Μαρίαν μου. Μοῦ ζητοῦσε κάτι ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Δὲν εἶχα χρήματα. Εἶχα σηκώσει τρία μηνιάτικα καὶ τᾶδωσα στὸν ἀδελφόν μου καὶ τὸν ἐξιδελφόν μου, πρὶν γύμισαν πρὶν λίγες μέρες στὴν πατρίδα. Σήμερα τὸ πρωτὶ, σὰν σηκώθηκα γιὰ νὰ φύγω, ἀνοίξα τὸ παράθυρόν μου. ‘Ενα γαλάζιο μαντήλι ἦτο κρεμασμένο κι’ εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸ πάρω καὶ νὰ τὸ βάλω μέσα εἰς τὸν σάκκον μου. Εἶχα μετανοήσῃ γιὰ ὅ,τι ἔ’αμα καὶ γύριζα πίσω στὸ σπῆτι, μὰ ἡ κυρία αὐτὴ ἔτρεξε κατόπιν μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ νόμος λέγει νὰ μὲ τουφεκίσετε. Τουφεκισατέ με, μὰ μὴ μὲ κατηγορήσετε.

Οἱ δικασταὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὴν συγκίνησιν τους. Μολαταῦτα, ὅμα ἔγινεν ἡ ψηφοφορία, ὁ στρατιώτης κατεδικάσθη παμψηφεί εἰς θάνατον. Ἦκουσε τὴν καταδίκην του μὲ ψυχραιμίαν.

‘Επειτα ἐπλησίασε τὸν λοχαγόν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δανείσῃ 4 φράγκα.

Τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν γυναίκα ποὺ τὴν εἶχαν δώσει τὸ μαντήλι, καὶ ἤκουσα αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Κυρία, πᾶρε αὐτὰ τὰ τέσσαρα φράγκα· δὲν ξέρω ἂν τὸ μαντήλι σου ἀξίζει περισσότερο, μὰ κι’ ἂν ἀξίσει, σοῦ τὸ πληρώνω ἀρκετὰ ἀκριβὰ γιὰ νὰ μοῦ χαρίσης τὸ ὑπόλοιπον.

Πῆρε ἔπειτα τὸ μαντήλι, τὸ φίλησε καὶ τᾶδωσε στὸν λοχαγόν.

— Λοχαγέ μου, τοῦ εἶπε. Μετὰ δύο χρόνια θὰ γυρίσετε στὰ βουνά μας. Σὰν περάσετε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ‘Αρενεμπέρ, ζητήσατε τὴν Μαρίαν. Δώστέ της τὸ γαλάζιο αὐτὸ μαντήλι, μὰ μὴν τῆς πῆτε, σᾶς παρακαλῶ, μὲ τί τρόπο τὸ ἠγόρασα.

‘Επειτα γονάτισε, προσευχήθη καὶ προῦχώρησε μὲ βῆμα στρατιωτικόν πρὸς τὸν θάνατον.

‘Εγὼ τότε ἔφυγα μακριὰ καὶ κώθηκα μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ τὴν σκληρὰν αὐτὴν τραγωδίαν. Μερικὲς τουφεκὲς μὴδῶσαν νὰ καταλάβω πῶς ἡ τραγωδία ἐτελείωσε.

Γύρισα πίσω ὕστερα ἀπὸ μίαν ὥραν. Τὸ τάγμα εἶχεν ἀπομακρυνθῇ καὶ τὸ δάσος ξανάμεινεν ἤσυχον. Μὰ περνώντας ἀπ’ τὴν ἄκρην τοῦ δάσους γιὰ νὰ κερδίσω δρόμον, κύτταξα ἐμπρός μου καὶ σταλαγματιὰς ἀπὸ αἷμα μ’ ἕνα σωρὸ χῶμα νεόσκαφτο. ‘Εκοψα μερικὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὰ ἔλατα, ἐσχημάτισα ἕνα σταυρόν καὶ τὸν ἔστησα ἐπάνω στὸν τάφον τοῦ δυστυχισμένου Πιτέ, ποῦχε ξεχασθῇ πειά ἀπ’ ὅλον τὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ μένα κι’ ἀπὸ τὴν Μαρίαν του...

ETIENNE BÉQUEF

ΕΛΛ.

ΟΡΙΣΜΟΙ

- ‘Αριστοκράτης** = Σαπουνόφουσα.
- Δικηγόρος** = Ἀνθρώπος πληρωνόμενος διὰ νὰ κατασκευάζῃ Γορδιούς δεσμούς.
- Δάκρυ** = Ὑγρὸν θεραπεῖον ἀποτελεσματικῶς τὰ νεῦρα τῶν κυριῶν.
- ‘Ελπίς** = Ἐνα τίποτε καὶ τὸ πᾶν.
- Συνείδησις** = Ἐλαστικὸν τόπι.
- Ψεῦδος** = Ἡ προσοπίς τῆς Ἀληθείας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Ι

Τὸ παρθενικόν της μέτωπον λάμπει ἀπὸ καλωσύνην· εἰς τὸ γλυκὺ της χαμόγελο χαρίζει λάμψιν ἡ Ἀγάπη· ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της τοὺς καστανούς ἐξακοντίζεται γοητεύουσα ἡ δύναμις τῆς εὐτυχίας.

‘Εχω ἰδικὴν μου θρησκείαν — καὶ εἶνε αὐτὴ τῆς λατρείας μου ἡ εἰκὼν. Τίποτε δὲν μ’ ἐπηρεάζει, τίποτε δὲν μ’ ἀνυψοῖ, τίποτε δὲν μ’ ἐμπνέει τόσο, ὅσον ὁ ἔρωτος.

‘Εκεῖ, εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους μου, ἔχω ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα της. ὦ! ἡ καρδιά εἶνε ἡ τελειότερα φωτογραφικὴ πλάξ.

Τὴν εἶδα χθὲς νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ παράθυρόν της — ἀπὸ τὸν φεγγίτην αὐτὸν τοῦ Παραδείσου μου. Ἦνοιξε τὸ παράθυρον, ἀλλὰ συγχρόνως ἐν μειδιάματι τῆς ἠνοιξε καὶ τὴν καρδίαν μου.

Καὶ σπεύδει μαζί μὲ ἕνα χαιρετισμόν νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ ὄνειρόν της: Εἶδεν, ὅτι τῆς ἔδιδα γιασεμιά. Καὶ μ’ ἔρωτᾷ:

— Τί σημαίνουν τὰ γιασεμιά;...

‘Ὁ λευκά, ὡς ἡ παρθενία της, ὦ εὐώδη, ὦ λεπτεπίλεπτα ἄνθη, σᾶς ζηλεύω, ἀφοῦ εἶχεν ὁ ὕπνος τὴν γενναιοδωρίαν νὰ σᾶς προσφέρῃ εἰς αὐτήν, κοιμημένην.

Μεθυσμένος ἐκ τοῦ ἄγνου τῆς ὀνείρου, ὠρμησα νὰ τῆς ἐξηγήσω τὴν φράσιν, ἣς ἤξιζον τὰ πάλλευκα τοῦ ὀνείρου τῆς ἄνθη. Καὶ ἐνῶ ἐξέτεινεν ἀπὸ τὸ χαμηλὸν παράθυρον τὴν χεῖρα, ἵνα κόψῃ ἐν ἄνθος, πλησιάζω, φιλῶ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἅτινα τὴν ἐπλαισιοῦν.

ΙΙ

Τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους κοσμοῦν τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλιάς, ἀνὰ μέσον τῶν ὁποίων βλέπω ὀλίγα γιασεμιά...

Νυμφεύεται ἡ ἀγάπη μου καὶ εἰς τὸ πλευρόν της ἄλλος τὴν συντροφεύει.

‘Ὅλοι γελοῦν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

‘Ὅσᾶν ὄνειρο μοῦ φαίνεται ἡ ἀπαγωγή αὐτὴ τῆς ἀγάπης μου, δολοφονία!

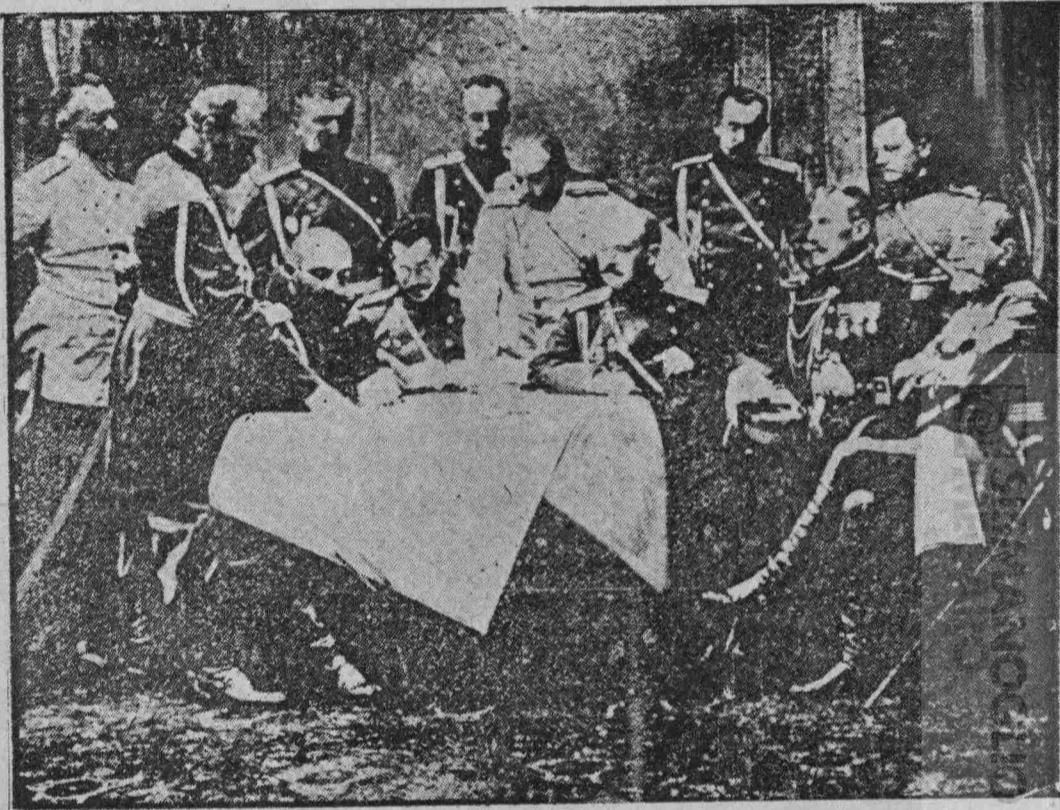
Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἐξαφνα τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγῆθη, καὶ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν τώρα ν’ ἀντικρύσω τὸ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἔβησκε μετ’ ὀλίγον ἡ παρθενία, τὰ χεῖλη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσδύνετο τοῦ ἔρωτος ἡ πνοή, διὰ νὰ τὰ σφραγίσῃ ὁ ξηρὸς τῆς συζυγικῆς πίστεως ὄρκος.

Τὰ γιασεμιά, τὰ ὁποῖα τόσο ἀγαποῦσα, σιγὰ-σιγὰ ἤρχισα νὰ τὰ μισῶ. Καὶ σήμερον, ὅτε ὁ νοῦς τρέμων συλλέγει τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος, δὲν γνωρίζω ἂν ἀγαπῶ ἢ ἂν μισῶ τὰ λευκά, τὰ χαριτωμένα αὐτὰ ἄνθη. Ὅταν τ’ ἀναπαριστῶ, ἀρωματίζοντα τὰ ὄνειρα τῆς μόνης μου ἀγάπης, τὰ λατρεύω ὡς σύμβολα τῆς παρθενίας, ὡς ἐμβλήματα τοῦ ἔρωτος. Ὅταν τ’ ἀναπολήσω ἐρριμένα ἐπὶ τῆς γαμηλίου ἐσθῆτος, μαραινόμενα εἰς τῶν λαμπάδων τὸ κυμαινόμενον φῶς, τὸν σταυρόν συμβολίζον τὸ μαρτυρίου μου, τοῦ σιγηλοῦ μαρτυρίου, τὸ ὁποῖον, φεῦ! καμμία δὲν παρηγορεῖ χαρμόσυνος ὀνείρου πτήσις, μαρτύριον, χωρὶς κἂν νὰ προαγγέλλῃ τῆς ψυχῆς τὴν Ἀνάστασιν!

Ο ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Γερμανικόν σῶμα ἀεροπόρων.

Τὸ Ρωσικὸν ἐπιτελεῖον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ Μπέκλεν ἔχει ζωγραφίσῃ τὴν πλέον φοβερὰν εἰκόνα, ἢ ὁποία παριστάνει τὴν ἀπαισιότητα ἐνὸς πολέμου. Μέσα εἰς τὴν ἀγριότητα ἐνὸς συμβολικοῦ τέρατος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μέγας καλλιτέχνης ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ τὴν φρίκην καὶ τὸν ἀνατριχιασμὸν τῆς φρικαλέας αἱματοχυσίας, ἢ ὁποία ὀνομάζεται πόλεμος, δὲν ὑποθέτομεν, οὔτε κατὰ τὴν ἐλαχίστην γραμμὴν, νὰ ἀπαντᾷ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸ σημερινὸν πανευρωπαϊκὸν αἱματοκύλισμα ἀπὸ μὴνός παρουσιάζει. Ὁ νεώτερος Μπέκλεν, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ τὴν σχολὴν τοῦ προγενεστέρου συνωνύμου του, δύσκολα, πολὺ δύσκολα, εἰς χρώματα καὶ τύπους θὰ ἀναπαραστήσῃ ὅ,τι σήμερον εἰς χιλιάδας χιλιαμέτρων τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος φρονιμώτατα κατεργάζονται.

*

Δὲν πρόκειται πλέον περὶ τῆς συνήθους φρίκης, τὴν ὁποῖαν μέχρι τοῦδε ἦτο δυνατόν νὰ συλλάβῃ διάνοια καλλιτέχνου, διὰ νὰ τὴν ἀποτυπώσῃ μετὰ τὸν χρωστήρα. Οὔτε τὰ ἀρχαῖα μισθοφόρα στρατεύματα, οὔτε ἄσκημα πολεμοχαρῆ ἀνθρωπομαζεύματα συγκροτοῦνται εἰς τὴν σημερινὴν πανευρωπαϊκὴν ἐξέγερσιν. Τὸ πνεῦμα τῆς προόδου, κορυφαί τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, τὸ ἰδεώδες τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, σκεπασμένο μετὰ τὸ χακὶ τοῦ στρατιώτου καὶ χειριζόμενον τὸ φονικώτατον τῆς ἐποχῆς ὄπλον, ὅπως εἰς ἄλλην περίστασιν θὰ ἐχειρίζετο τὴν γραφίδα, τὴν κοπίδα ἢ τὴν σμίλην, τρέχει ἀλλόφρον, μεθυσμένο ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐμπνέει ὁ ριτισμὸς τῆς σημαίας του, τρέχει νὰ πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων, νὰ χύσῃ αἷμα, νὰ κερδίσῃ θρίαμβον, θρίαμβον αἱματοχυσίας καὶ ἀλληλοσπαραγμῶ.

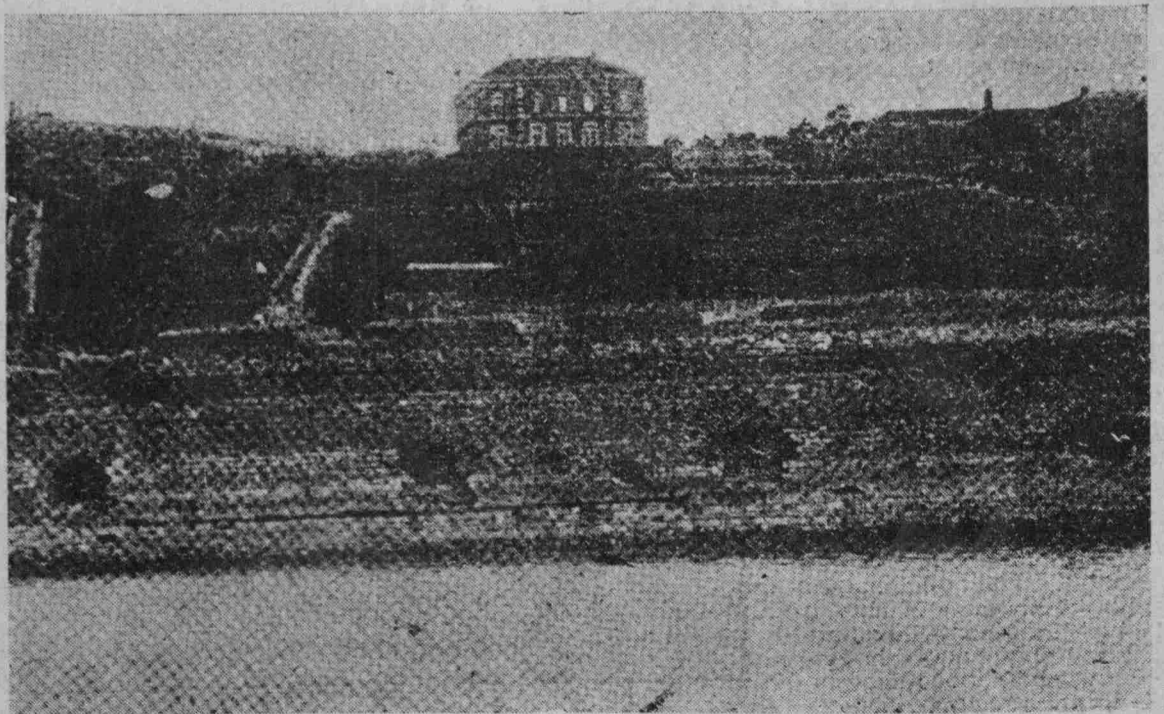
*

Βεβαίως, οὔτε οἱ αἰῶνες, οὔτε αἱ χώραι ὄλαι παράγουν εὐκολὰ τὰς ἐξοχότητας τοῦ πνεύματος. Καὶ ὁμως, αὐταὶ αὐτοπροσώπως θὰ συναντηθῶσιν εἰς τὰ ἀπέραντα πεδία τῶν μαχῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ μὴνός ὁ θάνατος καὶ ἡ καταστροφή κυριαρχοῦν, μετὰ τὸν φρικωδέστερον τρόπον. Τοὺς μεγαλοεργούς τούτους, κάθε ἀνθρωπίνης προόδου, διὰ τοὺς ὁποίους αἰῶνες ὄλοι ἐμόχθησαν διὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ ἡ ἀνθρωπότης, τοὺς στέλλει ἡ σημερινὴ τελειότης καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μετὰ τὸ φάσγανον, μετὰ τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον εἰς τὰς χεῖρας, διατί; διὰ νὰ μᾶς δείξουν αἱματοκύλισμα, παρόμοιον μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία δὲν ἀνέγραψεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

*

Οἱ πρίγκηπες, ὁ Μέτερλινγκ, ὁ υἱὸς τοῦ Κλεμανσώ, πρώτοι ἐπλήρωσαν μετὰ τὸ πολὺτιμον αἷμα τῶν τὴν σκληροτάτην ἀπαίτησιν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Πόσων ἄλλων ἄρα γε τὸ αἷμα, μέλλον νὰ ρεῦσῃ ποταμῶδόν, θὰ ἐδραιώσῃ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος, ἢ ὁποία δὲν ἀρκεῖται εἰς μόνην τὴν αἴγλην, τὴν ὁποῖαν τὸ τιμημένον ὄνομα τῶν ὡς ἐφευρετῶν, ὡς ἐπιστημόνων καὶ γενικῶς ὡς ἐργατῶν τῆς προόδου ἔχει στολίσῃ τὰς χρυσᾶς σελίδας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας! Καὶ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰς ἐκ τούτου σκέψεις του, ἀφοῦ, κατὰ τὰς δηλώσεις τῶν ἐπιτελείων, τὰ ὁποῖα διευνθύνουν τὸ αἱματοκύλισμα, ἀναμένονται μάχαι μετὰ ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν πενήντη χιλιάδας πληγωμένους. Καὶ σκοτωμένους; Αὐτὸ εἶναι ἄγνωστον. Ἀρκεῖ, ὅτι σκοτώνονται κορυφαὶ πάσης μεγαλοεργικῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Κοσμικός.

Ἀποτελέσματα τοῦ βομβαρδισμοῦ
τοῦ Βελιγραδίου.

Ἄγγλοι στρατιῶται παραλαμβάνοντες πολεμεφόδια.

ΣΙΡ ΤΖΟΝ ΦΡΕΝΤΣ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ σώματος ἐν Γαλλίᾳ.

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Λίλλη.

Ἄλλοτε ἐλέγετο L'isle καὶ φλαμανδιστὶ Ryssel. Γαλλικὴ μεγαλόπολις τοῦ νομοῦ Nord ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Deule καὶ τῆς θαλασσίας διώρυγος τοῦ ποταμίσκου Sensé Φρούριον πρωτίστης τίξεως. Πανεπιστήμιον, πλούσια ἀρχεῖα, πλεῖστα κλωστήρια βάμβακος καὶ λινοῦ, ἐργοστάσια συρμάτων καὶ συρματοπλεγμάτων. Μεγάλῃ παραγωγῇ ἐλαίων καὶ χημικῶν προϊόντων ζαχάρεως καὶ οἰνοπνευμάτων, περιώνυμα μηχανουργεῖα. Κάτοικοι 200,000.

Roubaix.

Γαλλικὴ πόλις τοῦ νομοῦ Nord 11 χιλιάμ. ἀπὸ τῆς Λίλλης. Πόλις βιομηχανικωτάτη μὲ 115,000 κατοίκους.

Καμπραί.

Πόλις ὄχυρά, τοῦ Γαλλικοῦ νομοῦ Nord, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Escaut. Ἀπέχουσα 60 χιλιάμ. ΝΑ τῆς Λίλλης καὶ 168 χιλιάμ. ἀπὸ τῶν Παρισίων. Ἐδρα ἀρχιεπισκόπου. Ἐμπόριον ζωηρόν. Πανικὰ, τρίχαπτα, γεννήματα κλπ. Κάτοικοι 25,000.

Σαιν-Κεντέν.

Γαλλικὴ πόλις τοῦ νομοῦ Aisne, ἀπέχουσα τῶν Παρισίων 139 χιλιάμ. ἐπὶ τῆς διώρυγος Oise Escaut. Πατρις τοῦ ζωογράφου Latour. Πλεῖστα κλωστήρια καὶ ὑφαντουργεῖα. Περὶ οὗτῃν διεξήχθη ἡ περιφημὸς μάχη τοῦ 1557. Κάτοικοι 50,000.

Montmedy.

Γαλλικὴ πόλις, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Meuse, ἀπέχει 87 χιλιάμ. ἀπὸ τὸ Bar-le Duc. Κάτοικοι 3,000. Εἶναι ὄχυρωμένη πόλις.

Verdoun.

Γαλλικὴ πόλις τοῦ νομοῦ Meuse φρούριον λίαν ὄχυρόν μετ' ἀκροπόλεως. Εἰς ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς πολέμους διεδραμάτισε κύριον πρόσωπον. Κάτοικοι 19,000.

Νανσύ.

Ἄσπ' Ὀλα Γαλλικὴ πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Meurthe καὶ ἐπὶ διώρυγος τοῦ Marne πρὸς τὸν Ρήνον. Ἀπέχει 1353 χιλιάμ. τῶν Παρισίων. Ἀκαδημία, Πανεπιστήμιον, Δασικὴ σχολή, κτίρια σπου-

δαῖα, κομφαὶ πλατεῖαι καὶ πολλαί, πολυθρόλληται κεντήματα, ἐργοστάσια ὀργάνων καὶ ἐργαλείων διὰ τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας, δι' ἄροτρα καὶ παντοῖα γεωργικὰ ἐργαλεῖα, διὰ χειρόκινα καὶ ἀσποόρουχα. Πατρις πολλῶν διαπρεπῶν ἀνδρῶν. 90,000 κάτοικοι.

Τούλ.

Γαλλικὴ πόλις τοῦ νομοῦ Meurthe et Moselle. Φρούριον ὄχυρόν ἐπὶ τῆς πολεμικῆς γραμμῆς Verdun - Toul - Epinal - Belfort. Κάτοικοι 12,000.

Ἐπινάλ.

Γαλλικὴ πόλις τοῦ νομοῦ Βοσγίων 376 χιλιάμ. πρὸς ἀνατολὰς τῶν Παρισίων. Καλῶς ὄχυρωμένη. Κάτοικοι 24,000.

Μοζέλ.

Ποταμὸς πηγάζων ἀπὸ τὸν λαιμὸν Bussang τῶν Βοσγίων ὄρων, διερχόμενος διὰ Remiremont, Epinal, Toul, Frouard, Pont-à-Mousson, Metz, Thionville, Sierck (Λορραίνη), Treves (Πρωσία) καὶ ἐκβάλλων ἐν τῷ Ρήνῳ μετὰ πορείαν 520 χιλιάμ.

Δέχεται πικροτάτους δεξιόθεν μὲν τοὺς Meurthe, Seille καὶ Sarra, ἀριστερόθεν δὲ τοὺς Maillon, Ornes, Sure κλπ. Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, πάντοτε διατελεῖ θέατρον μεγάλων πολεμικῶν γεγονότων.

Salzbourg.

Πόλις ὄχυρά τῆς Αὐστρουγγαλίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Salzach. 35,000 κάτοικοι. Ἔχει μέγα διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν. Εἶναι πατρις τοῦ Mozart.

Loznitza.

Κωμόπολις τῆς Σερβίας ἐπὶ τοῦ Δρίνου, ὅστις χωρίζει αὐτὴν ἐκ τῆς Βοσνίας. 5,000 κάτοικοι.

Νεθσατώ.

Πολίχνη τοῦ βελγικοῦ Λουξεμβούργου, 40 χιλιάμ. ΒΔ τοῦ Ἀρλόν. 2,000 κάτ. Καὶ ἄλλη ἑυώνυμος πόλις γαλλικὴ ἐν τῷ νομῷ Βοσγίων, 70 χιλιάμ. ΒΔ τοῦ Ἀρλόν. 4,000 κάτοικοι.

Κοζάκοι.

27

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνίχεια από σελ. 7

— Δέν είδα τίποτε ! δέν είδα τίποτε ! ἀπήντησεν ὠχρὰ καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ἡ Ἰσαβέλλα.

— Δέν σᾶς ἀνακρίνω. Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς ! Μὴ λησμονήσετε, ὅτι ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη εἰσθε εὐτυχῆς, ὅτι εἰς τὸν Πύργον ὑπάρχει μία καρδιά, ἡ ὁποία σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ἡ ἰδική μου καρδιά ἤλλαξε . . . Μὴ ὀμιλήσετε ! μὴ ὀμιλήσετε !

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιμόνως ἐκίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆντα :

— Δέν εἰξεύρω τίποτε ! δέν ἐννοῶ τίποτε ! . . . Ὁ Πύργος σας ἔχει κλείσει διὰ μᾶς διὰ παντός.

Ὁ μαρκήσιος ἐχαίρησε δι' ὑποκλίσεως καὶ ἀνεχώρησεν . . .

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν εἶδεν ἀπομακρυνόμενον κυρτόν, κλονιζόμενον.

— Ναί, ἐσκέφθη ἡ Ἰσαβέλλα, ὁ μαρκήσιος εἶναι δυστυχῆς, θὰ ὑποφέρῃ πολὺ, ἀφοῦ τὸ γνωρίζει . . .

Προτοῦ ἐξαφανισθῆ ὁ μαρκήσιος, ἐσταμάτησεν, ἐστράφη πρὸς τὸν οἰκίσκον καὶ ἡ Ἰσαβέλλα τὸν εἶδε νὰ συνενόη τὰς χεῖράς του ἐν εἶδει ἐπικλήσεως, καθικετεύων δι' ὑστάτην φορὰν.

12. Τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως.

Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐξήτησεν ὁ Μώβ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἤρρησαν. Ἡ ἀστυνομία Παρισίων ἠρώτησε τὸ γραφεῖον τοῦ Μωμπόρν καὶ ἐξήτησε τὸν ταμίαν του, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν, ὅτι ὁ Μωμπόρν εἶχε ταξιδεύσει μέχρι τῶν Βοσγίων χάριν εἰσπράξεως γραμματίων. Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων εὔρε καὶ δύο τηλεγραφήματα τοῦ Σίμψον πρὸς τὸν Μωμπόρν, δι' οὗ ἐδηλοῦτο, ὅτι ἡ ὑπογραφή Σίμψον εἰς τὰ γραμμάτια τοῦ Μπαρζεμόν ἦτο ψευδής.

Θὰ περιωρίζετο δὲ μόνον εἰς τὰς πληροφορίες ταύτας, ἂν ὁ Λιβερκέ, αὐθόρητος, μαθὼν τὴν δολοφονίαν τοῦ Μωμπόρν, δέν ἤρχετο νὰ δώσῃ μερικὰς νέας πληροφορίες περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὸ πῶς ὁ Ὀλιβιέ Μπαρζεμόν, τῇ ὑποδειξίῃ του, ὑπῆγεν εἰς τὸν Μωμπόρν καὶ ἐδανείσθη ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκα.

Αὐτὰ συνέλεξεν ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων· ἐξ ἄλλου ὁ κυβερνητικὸς ἰατρός, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς αἱματοκηλιδομένης μαχαίρας, δι' ἐκθέσεώς του ἐπληροφόρει τὸ δικαστήριον, ὅτι ὑπῆρχον ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος κηλίδες αἵματος ζῦφου καὶ ἀνθρώπου, ἐξ ἴσου ἀφθονοί.

Ὅταν ἔμαθεν ὅλ' αὐτὰ ὁ ἀνακριτῆς, ἐκάλεσε μὲ ἐν σημείωμά του τὸν Ὀλιβιέ. Ὁ νέος δέν ἐδίστασε νὰ προσέλθῃ, ὅταν δὲ εἶδεν ὁ ἀνακριτῆς τὸν Ὀλιβιέ μὲ ὠχρὸν πλὴν ἠρεμον πρόσωπον, ἐσκέφθη :

— Ἐφρατζόμην, ὅτι θὰ ἐφρόντιζε νὰ φύγῃ ὁ νέος αὐτός, παρὰ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Κύριε, τοῦ λέγει ὁ Ὀλιβιέ μὲ ὕφος ἀδιάφορον, σᾶς β-β-β-β, ὅτι δέν γνωρίζω εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χ-ή-σι-μο-ς. Μήπως πρόκειται διὰ τὴν ὑπόθεσιν Μωμπόρν ;

— Ἀκριβῶς.

— Εἶχα μὲ τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν σχέσεις, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δέν θὰ σᾶς διαφωτίσουν πολὺ· ἂν θέλετε ὅμως . . .

Καὶ ἐνῶ ὁ δικαστῆς ἐθαύμαζε τὴν ἀφέλειαν καὶ τὸ ἀφροντι τοῦ Ὀλιβιέ, πρὸς μεγαλειτέραν του ἐκπλήξιν εἶδε τὸν νέον νὰ ἐξάγῃ τὴν σιγαροθήκην του.

— Νὰ τολμήσω νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ καπνίσω καὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἔν ;

— Καπνίσατε ἐλευθέρως, ἀπῆντησε κατάπληκτος ὁ Μώβ, ἀλλὰ σᾶς εὐχαριστῶ, δέν καπνίζω.

Καὶ ἔκλυσε τὸ πρόσωπον εἰς τὰ ἐγγράφα του.

— Εἶπετε, ὅτι εἴχετε σχέσεις μὲ τὸν Μωμπόρν· ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς των ;

— Εἶχα χάσει εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ ἐπειδὴ δέν ἤλιπα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, κατέφυγα εἰς αὐτόν.

— Καὶ ὁ Μωμπόρν σᾶς ἐδάνεισε· μὲ τί ἐγγυήσεις ;
— Μὲ καρμίαν. Τοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ τὸν ἐπλήρονα πρὸ τοῦ τέλους Νοεμβρίου.

— Καὶ διατί αὐτὴ ἡ λῆξις ;

— Διότι ἐσκεπτόμην νὰ νυμφευθῶ.

— Καὶ δέν τὰ ἐπληρώσατε ;

— Συγγνώμην, κύριε, ὁ Μωμπόρν ἦλθεν ἐδῶ νὰ εἰσπράξῃ τὸ χρῆμά του πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ τὸ εἰσέπραξεν.

Ὁ δικαστῆς κατέπνιξε κίνημα ἐκπλήξεως· ὁ Ὀλιβιέ ὅμως ἀπαθῆς ἐκάπνιζεν.

— Ὅταν ὁ Μωμπόρν σᾶς ἐδάνειζε τὸ ποσὸν αὐτό, βεβαιότατα ἐξήτησεν ἐκ μέρους σας συναλλαγματικὴν· αὐτὴν τὴν ἔχετε ;

— Ὁχι, τὴν ἐξέσχισα εὐθὺς ὡς ἐπλήρωσα. Ἄν μ' ἐρωτᾶτε, τὸν φόνον τοῦ Μωμπόρν τὸν ἀποδίδω εἰς μερικοὺς κακούργους τῆς περιφερείας, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τί εἰσέπραξεν ὁ Μωμπόρν.

— Πιθανόν ! . . . Ἐν τούτοις, πῶς ἠδυνήθητε μὲ τὰ ἰδικά σας χρηματικά μέσα νὰ πληρώσατε τὸσον μέγα ποσόν ;

— Αὐτὸ δέν σᾶς ἐνδιαφέρει, διότι ἀνάγεται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν μου ζωὴν· μὴ λησμονήτε, ὅτι δέν ἦλθα ἐδῶ οὔτε ὡς μάρτυς, οὔτε ὡς κατηγορούμενος.

Ὁ Μώβ ἀνεπήδησεν, ἔσπασε τὴν πένναν του μὲ μίαν νευρικὴν κίνησιν.

— Εἰσθε χατοπαίκτης ;

— Καὶ αὐτὸ δέν σᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶναι τοῦτ' αὐτὸ ἂν σᾶς ἐρωτοῦσα : Κυνηγᾶτε τῆς γυναῖκες ;

Ὁ ἀνακριτῆς, παρὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Ὀλιβιέ, συνεκρατήθη καὶ παρετήρει κατὰ πρόσωπον τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐπανελάβε :

— Κύριε Μώβ, ἐννοῶ, θέλετε νὰ μάθετε περισσότερα· λοιπὸν θὰ εἶμαι μέχρις ἄκρων ὑποχωρητικὸς καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Τὸ ποσὸν αὐτὸ τὸ εἶχα κερδήσει εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ τὸ εἶχα κρύψει ὅλως ἰδιαιτέρως διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ μελετωμένου γάμου μου.

— Καὶ διατί μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ δέν ἐπληρῶσατε ἀμέσως ;

— Ἠλιθία, ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν θὰ ἐκέρδιζα εἰς τὸ παιγνίδιον, ἀλλὰ ἡ μονομαχία μου καὶ ἡ ἀσθένειά μου ἐματαίωσαν τὰ σχέδιά μου.

— Ἡ εἰς Παρισίους ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε δύο τηλεγραφήματα ἐκ μέρους τοῦ Σίμψον, τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν διὰ ψευδεῖς ὑπογραφάς· τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε δι' αὐτό ;

Ὁ Ὀλιβιέ εἶχε γνῶσιν τῶν τηλεγραφημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπέδειξεν ὁ Μωμπόρν καὶ δέν εὐρέθη ἀπαράσκευος.

— Εἶχα σκοπὸν νὰ ζητήσω τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σίμψον· ἴσως ὁ Μωμπόρν θὰ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν ἐργοστασιάρχην, ἐκείνος δὲ τότε, νομίζων, ὅτι ὑπάρχει κάποια ὑπογραφή, τὴν ἠενήθη.

Ἐμεσολάβησε μερικῶν λεπτῶν σιγῆ. Ἐπειτα ὁ ἀνακριτῆς ἐπανελάβε :

— Ὁ ἰατρός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα πρὸς ἐξέτασιν τὴν μαχαίραν, μοῦ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι εὔρε σταγόννας αἵματος ζῦφου.

— Δέν σᾶς εἶπα, ὅτι εἶχα κυνηγήσει ἐκεῖνο τὸ βράδν ;

— Ναί, ἀλλὰ δέν εἶναι μόνον αὐτό· εὔρε καὶ σταγόννας ἀνθρωπίνου αἵματος.

— Ἐχει πολὺ δίκαιον· φαίνεται, ὅτι ἐξήτησεν εὐσυνηδείτως καὶ ἐπισταμένως.

— Καὶ πῶς τὸ θεωρεῖτε αὐτὸ τὸσον φυσικόν ;

— Εἰσθε κυνηγός, μοῦ εἶπετε, καὶ δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς κινδύνους ποῦ ἔχει τὸ κυνήγιεν τῶν ἀγριοχοίρων διὰ μαχαίρων. Ἴδου λοιπόν.

Καὶ ὁ Ὀλιβιέ ἔσυρε τὸ μανικέτο του καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ἀνακριτῆν ἐπὶ τοῦ βραχίονος μίαν πληγὴν μόλις ἐπουλωθεῖσαν.

— Δέν ἦτο ἡ πληγὴ φρεβρά, ἀλλὰ προῦκάλεσε πολλὴν αἱμορραγίαν.

Ἡ ἐξήγησις ἦτο τὸσον φυσικὴ καὶ τὸσον σαφής, ὥστε ὁ ἀνακριτῆς ἐκλονίσθη εἰς τὰς ὑπονοίας του. Ἐξάπαντος ὁ Ὀλιβιέ δέν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ὁ φονεύς.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρίαί,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραιο-
τητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε
ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΙΟΣ Ο ΔΕΚΑΤΟΣ

Πῶς τὸν περιγράφει

Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν διπλωματικὴν καὶ ἰδιωτικὴν μεγαλοπρέπειαν Λέοντος τοῦ ΙΓ', ὁ διάδοχός του καὶ σήμερον νεκρὸς Πάπας τῆς Ρώμης Ἰωσήφ Σάριο Πίος ὁ Δέκατος, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισέως του μετέφερον εἰς τὸ Βατικανὸν τὴν ἀπλότητα εἰς ὅλα, ὅπως πρωτοφανὲς διὰ τὴν ἔδραν τῆς Παπασούνης, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ τύποι καὶ αἱ ἐθιμοτυπίαί πάντοτε αὐστηρῶς καὶ ἀπαρεγκλήτως ἐτηρήθησαν.

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1903 τὸ Κογκλάβιον τῶν καρδινάλιων εἰς τὴν Ρώμην ἀνεκήρυξε Πάπαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τὸν Ἰωσήφ Σάριο, υἱὸν δικαστικοῦ κλητήρος τῆς Δημαρχίας καὶ τῆς ραπτρίας συζύγου του. Εἶναι δὲ μοναδικὸν φαινόμενον τοῦτο εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας Πάπαι κατεβόλλετο πάντοτε φροντίς νὰ ἀναδεικνύωνται ἀπὸ τὰ ἀνώτερα κοινωνικά στρώματα. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι οἱ περὶ τὸν Πάπαν ἔπρεπε πάντοτε νὰ εἶναι προσωπικότητες, τῶν ὁποίων ἡ φιλία ἐπεζητεῖτο καὶ ἀπὸ βασιλεῖς ἀκόμη. Ἐν τούτοις, Πίος ὁ Δέκατος καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐξέλεξεν ἀπὸ τὰ λαϊκώτερα στρώματα. Ἐκ τῶν δύο ἐμπίστων καὶ ἀνωτέρων καρδινάλιων του, ὁ εἰς ἦτο γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ ἐχρημάτισεν ἄλλοτε ἄπλοῦς τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος, ὁ δ' ἕτερος καταγωγῆς ἰσπανικῆς, μέχρι δὲ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἦτο μαθητεύμενος κουρείου.

Ὅταν Πίος ὁ Δέκατος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Βενετίας, ὅπου ἦτο πατριάρχης, διὰ νὰ λήσῃ μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πάπα, εἶχε προμηθευθεῖ ἐπιστήριον μετ' ἐπιστροφῆς, διότι οὐδεμίαν εἶχε βλάβην ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ θρόνου. Οἱ Βενετοὶ τὸν προέπεμψαν μετ' θερμότητος ἐνθουσιασμόν, διότι ὅλοι τὸν ἠγάπων ὡς σπάνιον πνευματικὸν τοῦς πατέρα. Ἰδιαιτέραν θερμότητα προπομπῆν τοῦ ἔκαμαν οἱ πτωχοὶ τῆς πόλεως, διὰ τοὺς ὁποίους κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ ἰδιαίτερον πτωχικὸν βαλάντιόν του διέθετεν 20 000 φραγκῶν, τὰ ὅποια καὶ ἰδιοχείρως διένειμεν.

Ὁ ἄπλοῦς Ἐπίσκοπος.

Ὁ βίος του εἰς τὴν Βενετίαν ἦτο ὁ ἀπλοῦστερος, τὸν ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιάσῃ ζωὴ ἀναλόγου ἀξιώματος. Πεζῇ πάντοτε μετέβαινε καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα σημεῖα τῆς ἐπαρχίας του, σπανίως δὲ καὶ κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων ἔκαμε χρῆσιν ἀμάξης ἢ γονδόλας. Τὴν πεζοπορίαν, ἄλλως τε, ὅπως ἔλεγε μόνος του, εἶχε συνηθίσει ἀπὸ μικρὸ πτωχόπαιδον, ὅταν πεζῇ μετέβαινε εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου του, κείμενον πολὺ μακρὰν τῆς κατοικίας του. Κατὰ τὴν μακρὰν ταύτην πεζοπορίαν τὰ ὑποδήματά του ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, διὰ νὰ μὴ καταστραφοῦν, τὰ ἐφόρει δὲ μόνον ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὸ σχολεῖον. Συχνὰ εἰς τὸ γενεθλίον χωρίον του, τὸ Ριέζε, ἐπεσκεπτετο τὸ ἀλαντοπωλεῖον τοῦ θείου του καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ἐνὸς ἄλλου συγγενοῦς του, ὅπου, συγκεντρούμενοι καὶ ἄλλοι οἰκείοί του, ἔτρωγον ὅλοι μαζῇ τὸ ἀγαπητὸν τοῦ Πάπα ριζόγαλον, ἀποτελοῦντες ἐν εἶδος μικρογραφίας ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς ἀγάπας. Ὅταν πρό τινος καιροῦ ὄνυμαστός μάγειρος ἔδωκεν αἴτησιν διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὴν Παπικὴν κουζίαν, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Ἀλλὰ, παιδί μου, ὁ Πάπας δὲν τρώγει, παρὰ λίγο ψητὸ βωδινὸ καὶ λίγο πιλάφι ἢ πιλάφι μετ' ἄλλοις ψητοῖς, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρό καιροῦ τόσον ἐπιτήδεια τὸ μαγειρεύει ἢ ἀδελφή του».

Ὁ ἀπλοῦστερος Πάπας.

Ἡ ψῆφος τῶν καρδινάλιων, τὸν Σετιέρο Ἰωσήφ ἢ τὸν Σιῶρ Μπέπο, ὅπως ὁ λαὸς τῆς Βενετίας τὸν ἀπεκαλεῖ, ἀνεκήρυξε Πάπαν τῆς Ρώμης. Δὲν ἐξεπλάγη ὅμως ὅταν αἰφνιδίως τὸν περιεστοίχησεν ἡ πολυδαίδαλος Παπικὴ αὐλή, οὔτε τὸν παραμικρὸν ἠσθάνθη ἐγωισμόν, ὅταν ἡ ἐξ Ἑλβετῶν φρονιὰ καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ἀτελεύτητος εἰς ποιικιλίαν προσώπων, ἀξιομάτιων καὶ στολῶν Παπικὴ ἀκολουθία θεωρηθῶς τὸν ἐπευφήμει ὡς Ποντίφηκα Πάπαν τῆς Ρώμης. Μέσα ἀπὸ τὰ ἀχανῆς Βιτικανόν, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ὠραῖαι τέχναι ἀπὸ αἰῶνων ἔχουν καταθέσῃ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀκμὴν τους,

Πίος ὁ Δέκατος εἶχε ἐκλέξῃ ὡς ἰδιαίτερον ἐνδυατήματά του τέσσαρα μόνον δωμάτια μικρὰ καὶ ἀτλούστατα ἐπιπλωμένα, κείμενα εἰς ἀφανέστερον μέρος, μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ὀροφῆς.

Ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τῆς 5 τὸ πρωτὶ καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν προσηύχετο καὶ εἰς ἄλλην τινὰ θρησκευτικὴν ἀσχολίαν κατεγίνετο εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του παρεκκλήσιον. Μετὰ τὸ λυτὸν πρόγευμά του, ἔκαμνε μικρὸν περίπατον ἀνά τοὺς θαυμασίους κήπους τοῦ Βατικανοῦ, χωρὶς, ὅπως οἱ προκάτοχοί του, νὰ συνοδεύεται ἀπὸ φρουροὺς καὶ ὀπλισμένους σωματοφύλακας ἢ ἄλλην μεγάλην ἀκολουθίαν ἀπὸ κληρικούς. Δύο μόνον ἦσαν οἱ συνοδοὶ του, ἰερωμένοι, καὶ χρησιμεύοντες διὰ νὰ δίδουν ἢ νὰ δέχωνται πληροφορίας, ὁσάκις ἦτο ἀνάγκη.

Ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου χιλιάδες ἱεροσκεπτῶν μετ' ἑσπέρου ἢ ἄλλην αὐστηροτάτην ἐθιμοτυπίαν περιέμενον τὸν Πάπαν ἀνά τοὺς μακροτάτους διαδρόμους τοῦ Βιτικανοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ χροστήρ τοῦ Ραφαήλ μετ' ἄλλοις ἀπετύπωσε τὸ τελειότερον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς. Ὁ Πάπας τοὺς ἐπλησίαζε, συνωμιλοῦσε μετ' ὅλους μετ' ἀφέλειαν καὶ δημοτικότητα, ἡ ὁποία προξενούσεν ἀνεξήγητον περιέργειαν. Καὶ κατὰ τὰς ἰδιαίτερας ἀκροάσεις πλησίον του εἶχε καταργῆσθαι τὴν μέχρι τοῦ Λέοντος τοῦ ΙΓ' ἐπιβαλλομένην γονυκλισίαν, συνιστῶν εἰς τοὺς συνομιλητάς του νὰ παρακάθηνται ἐπὶ πολυτελοῦς καθίσματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰδικόν του, σῦνηθες καὶ ἀπλοῦν.

(ἔπεται τὸ τέλος)

A.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ἐπίδοσις τῶν διαζυγίων.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι μετὰ τῆς Ἑλβετίας κατέχουν τὸ ρεκόρ τῶν διαζυγίων. Καὶ τὸ φοβερὸν εἶναι, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων αὐξάνει τρεῖς φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πληθυσμοῦ. Ποῖα εἶναι τὰ αἷτια τούτου; Αἱ γυνῶμαι διχάζονται διὰ τοὺς μὲν τὰ διαζύγια ὀφείλονται εἰς τὴν κακὴν νομοθεσίαν περὶ γάμου, διὰ τοὺς δὲ προέρχονται ἀπὸ τὴν ὑπερμετρον ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτομικισμοῦ καὶ τὴν ἐλλείψιν θρησκευτικοῦ πνεύματος. Ἐχει μάλιστα παρατηρηθῆ, ὅτι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτεῖας ὑπάρχουν μέρη, ἐνθα τὸ διαζύγιον εἶναι ἄγνωστον καὶ εἰς τὰ μέρη αὐτὰ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα εἶναι ἀνεπτυγμένον.

Ὁβούζια ἐκ τῶν ἀνω.

Ἐπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται ἀπὸ τὰ σκότη, τὴν ὑγρασίαν, τὴν ἀσφυξίαν καὶ λαμβάνουν ὅλα τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα. Ἀγαθὰ εἶναι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἢ κατοικεῖν εἰς ὑψηλὰ πατώματα. Διὰ νὰ κατορθώσων τοῦτο διέτριψαν βουναὶ ἢ ἔθεσαν εἰς κίνησιν στρατιὰν ἐργατῶν. Ἀλλὰ οἱ κίνδυνοι δὲν ὀλιγόττευσαν ἐκ τούτου: οἱ πόλεμοι τῶν ἡμερῶν μας ἀπέδειξαν, ὅτι ἔχομεν νὰ φοβώμεθα καὶ ἀπὸ τοὺς αἰθέρας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ ἀεροπλάνα βρέχουν. . . . Ὁβούζια, τὰ ὁποῖα κρημνίζουν οἰκοδομήματα καὶ φονεύου εἰς μεγάλην περιφέρειαν. Καὶ κατόπιν μᾶς διακηρύττουν οἱ σοφοί, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐξυπηρετεῖ τὴν ζωὴν. Ἴσως, ἀλλὰ . . . διὰ τοῦ θανάτου.

Τὸ μικρόβιον τοῦ κόπου.

Ἡ κόπωση, ἡ ἀπροθυμία πρὸς ἐργασίαν, ἡ τεμπελιά μ' ἄλλους λόγους, ὀφείλεται εἰς μικρόβιον. Μὴ ἐκπλήττεσθε: αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐταὶ ἐργασίαι δὲν ὀφείλονται εἰς τοὺς νεωτέρους μόνον ἐπιστήμονας, ἀλλ' ἀρχονται ἀπὸ τοῦ 1782. Ἡ μέχρι νάρκης ὀκνηρία εἶχε παρατηρηθῆ εἰς τοὺς λευκοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὰς ἀμμοβριθεῖς ἀκτὰς τῶν νοτίων Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Κατ' ἀρχὰς ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς τεμπελιάς ὡς ἀσθενείας καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς εἰς μικρόβιον ἐγένετο δεκτὸς υἱὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου μ' ἐμπαιγμούς καὶ σήμερον ἡ ἐπιστήμη καθώρισε τὸ σχῆμα, τὴν ζωὴν, τὴν κίνησιν τοῦ μικροβίου τούτου, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸν ὄργανισμον.

Μήπως ἡ Ἀνατολή, ἣτις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν ξένων νοθερὰ χώρα, ἔχει πολὺ ἀπόθεμα τοιούτων μικροβίων;

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Θάνατοι.— Ὑπὸ τραγικὰς περιστάσεις ἐξεμέτησε τὸ ζῆν τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τοῖς γραφείοις τῶν Φάρων ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τομίας αὐτῶν Γεώργιος Ρίζος. Ὁ μακαρίτης, ὑπερπεντηκοντούτης οἰκογενειάρχης, ἦτο φυσιογνωμία γνωστοτάτη τοῦ Πέραν, διεκρίνετο δὲ διὰ τὸ μελλίχιον τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν ἄκραν τοῦ τιμιότητος, ἣς καὶ θῆμα ἐγένετο. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν ἐν Ταταούλοις, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ, ἐν μεγάλῃ συγκινήσει τῶν παραστάντων συγγενῶν καὶ φίλων του, προϊσταμένης τῆς Α. Θ. τοῦ χωρεπισκόπου Ταταούλων ἀγίου Ὀλύμπου μετ' ὅλου τοῦ πρεσβυτερίου τῆς κοινότητος. Ἀρκετοὶ στέφανοι κατετέθησαν, ἡ δὲ κοινότης τῶν Ταταούλων, ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀποχωμένου, παρέστη σύσσωμος εἰς τὴν κηδεῖαν. Ἐν τῷ τάφῳ δι' ὀλίγων συγκινητικῶν λέξεων ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν εἰς τῶν συναδέλφων του. Συνενοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα θεορὰ συλλυπητήρια, εὐχόμεθα εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάτους τὴν εἰς ὕψους παρηγορίαν.

— Ἀνήκεστος συμφορὰ ἐνέσκηψε τὴν παρελθούσαν Τρίτην, 19 ὀδεύοντος, εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Ι. Ἀλμπέρτη, ἐπιθεωρητοῦ τῆς εταιρίας τῶν Ὑδάτων ἐν Σταμπούλ. Τὸ ἀπὸ τῆς δρέπανον τοῦ θανάτου ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ συζύγου Ρόζας, βυθίσαν εἰς ἀπαρηγόρητον θλίψιν αὐτὸν καὶ τὰ ταλαίπωρα αὐτοῦ ἀνηλικά τέκνα. Κατὰ τῆς κεραυνοβόλου νόσου δὲν κατίσχυσαν αἱ περιθάλψεις τῶν σεμνωτέρων τῆς φιλανθρωποῦ ἐπιστήμης ἱεροφαντῶν, οὐδὲ ἡ συνήθειαν νὰ κάμψωσι τὸν σκληρὸν θάνατον τὸ τοσοῦτον φίλον τοῦ ταλαιπώρου συζύγου καὶ αἱ πρὸς τὸν Ὑψιστον θεορὰ προσευχαὶ πέντε μικρῶν ὄρφανῶν, πέντε ἀθῶων ἀγγέλων. Ἀτεγκτος αὐτός, κατέφερε τὸ μοιραῖον πληγμὰ. Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, ἀδυνατοῦντες νὰ εὐρωμεν λόγους παραμυθίας, εὐχόμεθα εἰς μὲν τοὺς βαρυπενθούοντας οἰκείους τὴν εἰς ὕψους παρηγορίαν, εἰς δὲ τὴν ἀφ' ἡμῶν μεταστάσαν Ρόζαν κούφην τὴν γῆν καὶ ἄληστον τὴν μνήμην.

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Δημητρίου Κ. Νικοπούλου, διευθυντοῦ τῶν ἐν Συνασφῶ Σχολῶν, τὰ ἐξῆς βιβλία: Χριστιανικὴ Κατήχησις, Χριστιανικὴ Λειτουργικὴ, Χριστιανικὴ Ἠθικὴ (ὑπὸ τὰ πιστήρια). Τὰ ἀνωτέρω βιβλία συνιστῶνται θεορὰ εἰς ἅπαντας τοὺς διδασκάλους, τοὺς διευθυντάς καὶ τὰς ἐφορίας τῶν ὁμογενῶν σχολῶν διὰ τὴν εὐμεθοδίαν, τὴν πρακτικότητά, τὸ εὐκατάληπτον τῆς γλώσσης καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

Ὁρθόδοξος Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Θελέων ὁ «Ἑλικῶν» (Πέραν, Σακῆς Ἀγάτς, ἀριθμ. 26).— Αἱ ἐγγράφαι τῶν μαθητῶν ἀρχονται ἀπὸ τῆς 25 Αὐγούστου, γινόμεναι καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν ἑορτῶν, ἐν τῇ Σχολῇ, ἡ δὲ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τοῦ τε Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Γαλλικοῦ τμήματος τῇ 10 Σεπτεμβρίου.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἡρώς — ὁ ἄνθρωπος, ὃν σέβονται οἱ σκύλοι.

Θεὰ — ἡ κάτοχος τῆς καρδίας σου.

Θεῖος — ἄν ἦνε πλούσιος, ὁ ἀνεψιὸς εἰς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα παρακαλεῖ ὑπὲρ ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων.

Θεοράστρα — ἀρχαιοφυλακεῖον τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν.

Θεοὸς πατήρ — ὑπάρχουσι πλείονες τῶν ὄσων φανταζόμεθα.

Θνησιμότης — ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐπιζωοτία.

Ἰδιοτροπία — γυναικεῖα ἰδιοσυγκρασία.

Ἰσχνότης — τὸ ὄνειρον τῆς πολυσάρκου γυναικός.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.

— Τὸ κρασί ποῦ μοῦ δίνεις εἶναι φυσικό ;
— Ὅλα τὰ σουταϊκά του εἶναι φυσικά :
τὸ νερό, τὸ σπέρτε, ἡ μπογιὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

— Ἔτσι λοιπόν, αἱ ; Ἔχεις πολλὰ παι-
διά ; πόσα εἶναι ὅλα ;
— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξεύρω, ἀφοῦ δὲν
μπόρεσα ποτὲ νὰ τὰ ἰδῶ ;

ΠΑΤΡΩΩΝ ΥΙΟΣ.

— Ὅκτω χρόνων παιδί καὶ κλέβεις !
— Ὁ πατέρας μου εἶναι ἀρρωστος, κύριε
ἀστυνόμη ; σήμερα λοιπόν βγήκα ἐγὼ στὸν
τόπο του.

ΤΟ ΧΡΕΩΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ ΤΑΞΙΔΙΩΤΑΙ.

Α' ραντιέρης.— Εἶπα ἐνός παιδιοῦ νὰ μοῦ
κουβαλήσῃ τὴ βαλίτσα μου καὶ μοῦ ζήτησε
σαράνια σαντίμια, κ' ἂν καλορωτῆς, ὅλη
μου ἡ περιουσία αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι
τριάντα σαντίμια.

Β' ραντιέρης.— Καὶ δὲν μοῦ δίνης ἔμμένα
εἴκοσι σαντίμια νὰ σοῦ τὴν πάω ἐγὼ ἴσια
με σιὸν σταθμό ;

ΚΑΛΗ ΓΛΩΣΣΑ.

— Ἐδῶ ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἄλλη δουλειά,
παρὰ νὰ κακολογῇ καὶ νὰ κερατοσιζῇ. Γι'
αὐτὸ κ' ἐγὼ, ποῦ δὲν μ' ἀρέσει νὰ λέγω
κακὸ γιὰ κανένα, δὲν πιάνω σχέσεις. Ξεύρω
πῶς ὅλοι εἶναι τιποτένιοι καὶ χωρὶς ἀνα-
τροφή ἀνθρώποι.

ΜΕΤΑΕΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ.

— Πῶς τὰ πηγες μὲ τὸ πεντόλιρο ποῦ
σοῦ δάνεισα χθὲς τὸ βράδυ ; γέννησε τίποτε ;
— Πῶς ὄχι ! γέννησε δύο μειζήτια. Πέθα-
νε ὁμως ἡ μάνα . . .

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Βαρέθηκε κυριολεκτικῶς ὁ κόσμος νὰ
ἀκούη νίκας ἀπὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα τὸ
εὐρωπαϊκόν. Κάθε πρωὶ μᾶς ἀνακοινῶνται
νίκαι καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δὲ ἐκ
τῶν ἐμπολέμων. Καὶ ὁ κόσμος ζαλίζεται,
ἀγνοῶν ποίως ἀπὸ τὰς ἐξαγγελιομένας αὐτὰς
νίκας νὰ χρῆσῃ στὸ κεφάλι του. Φαίνεται ὅμως,
ὅτι τῶσον μεγάλα εἶναι αἱ νίκαι αὐταί, ὥστε
νὰ μὴ χωροῦν σὲ κεφάλι ἀνθρώπου.

Ὁ φοβερός αὐτὸς πόλεμος ἔφερε σ' τὴν
μέσῃ καὶ τὸ φοβερώτατον ἀεροπλάνον
καὶ τὸ πηδαλιόχοιμον. Ὁ καυμένος ὁ στρα-
τιώτης, δὲν ἔχει πλέον νὰ ὑπολογίσῃ μόνον τὸ
ἐχθρικό μολύβι ἢ τὴν ὑπόνομον, ποῦ τὸν ἀπει-
λεῖ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ τὸν πετάξῃ
σ' τὸν ἀέρα. Τώρα καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα πρέπει
νὰ λογαριάζῃ μὴ τοῦ ἔλθῃ κατακέφαλα καμ-
μιὰ βόμβα. Καὶ ἐτσι ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ὀργὴ
τοῦ Θεοῦ δὲν κατεβαίνει μόνον ἀπὸ τὰ κερα-
μῖδια, ὅπως μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, ἀλλὰ καὶ
ἀπὸ τὰ . . . ἀεροπλάνα.

Παρσπονοῦνται οἱ πωληταὶ τῶν γλυκῶν,
τῶν φοντῶν καὶ τῶν πετι-φούρ, ὅτι

κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας, τῆς παρελ-
θούσης ἐβδομάδος, δουλειὰς καθόλου δὲν
εἶχαν. Αἱ Μαρίκαι καὶ οἱ Παναγιωτάκηδες δὲν
ἐκινήθησαν μὲ τὴν λαϊκωτάτην αὐτὴν ἑορτὴν.
Δὲν μᾶς φαίνεται παράξενον, ἐνεκα τῆς γενι-
κῆς ποῦ ἐπικρατεῖ πίκρας. Ἄλλως τε, καὶ τὰ
γλυκά ἔχουν τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τους.
Πρὸ πάντων μερικαὶ Μαρίκαι, ποῦ νὰ γλυκα-
θοῦν, ἀφοῦ κατάκαρδα τῆς ἐπικρανεῖ ὁ χωρι-
σμός τοῦ γλυκοῦ ἐκείνου τῶν ; Κι' αὐτὸ θὰ
περάσῃ, ἀφοῦ ὁ κόσμος εἶναι στρογγυλὸς καὶ
τὸ κάθε τι σ' αὐτὸν ἐπάνω κυλᾷ καὶ φεύγει
μιὰ χαρὰ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀκούονται καὶ τὰ παρὰ-
πῶνα διὰ τὴν ἀκριβείαν τῆς ζωῆς.
Ποίως λέγει τὸ ἐναντίον ; Μερικοί, ἄκρως συμ-
βολισταί, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰ βάσανα τῆς
σημερινῆς πολυπαθισμένης ζωῆς, μᾶς λέγουν,
ὅτι ἐδῶ, εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, εἶναι καὶ ἡ
Κόλασις καὶ ὁ Παράδεισος, ποῦ ἀναφέρουν αἱ
Γραφαί. Γιατί ὄχι ; Ἄρκει νὰ ψυχολογήσωμεν
κἀπως τὰς σημερινὰς κυρίας μας, αἱ ὅποια
μᾶς παρουσιάζονται ἄλλοτε ὡς ἀγγελόμορφα
παραδείσια πλάσματα καὶ ἄλλοτε ὡς πειρα-
σμοὶ ἢ ἀπαίσια ἐκβράσματα τῆς κολάσεως.

Ἀραιά-ἀραιά ἤρχισαν νὰ δημοσιεύονται
καὶ αἱ ἀγγελίαι διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν
σχολείων μας. Ἦτο καιρὸς πλέον. Ὑστερα

ἀπὸ τὸ πολύμηνον ξεκούρασμα διδασκάλων
καὶ μαθητῶν, ἐφέτος πρέπει τὰ σχολεῖα μας
ἀφθονωτάτους νὰ δώσουν τοὺς καρπούς των.
Εἶναι βέβαιον ὅμως, ὅτι ἡ εἰδησις τῆς ἐνάρξεως
τῶν σχολείων σὰν κεραμίδα θὰ πέσῃ σ' τὸ
κεφάλι μερικῶν γονέων, οἱ ὅποιοι, μὲ τὸ ἐπι-
κρατοῦν φουκαρᾶλῃκι, ποῦ νὰ σκεφθοῦν γιὰ
βιβλία καὶ ἄλλα σχολικὰ τῶν παιδιῶν τους
χρειώδη ; Ξεύρωμε δὲ ὅλοι, ὅτι τὰ εὐλογημένα
αὐτὰ σχολικὰ χρειώδη ἰσοδυναμοῦν καμμιά
φορὰ μὲ μιὰ μικρὰ περιουσία.

Ἡ πρώτη φθινοπωρινὴ δροσιὰ τῶν ἡμερῶν
αὐτῶν δὲν ἐσταμάτησε διόλου τὰ θαλάσ-
σια μπάνια τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων μας
σ' τὰ νησιά καὶ σ' τὸν Βόσπορον. Ξεύρετε δέ, ὅτι
ἐφέτος, πολλὰ ἀπὸ τὰς λουόμενας σουλφίδας
μας δὲν περιορίζονται μέσα σ' τὴν μπανιέρα
τους, ἀλλὰ βγαίνουν καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν, καὶ
ἐτσι, ἀνάσκελλα ἢ μὲ τὴν ράχιν εἰς πολλοὺς
χάσκοντας ἐκ τοῦ φυσικοῦ δείχνουν τὰ ἀφρό-
πλαστα κάλλη των. Μήπως τόχα καὶ εἰς τὴν
ξηρὰν δὲν μᾶς δείχνουν γυμνὸν μέγα μέρος
τοῦ ἀφράτου σώματός των ; Ἡ διαφορὰ εἶναι,
ὅτι εἰς τὴν θάλασσαν μᾶς δείχνουν τὴν ἀλή-
θειαν τοῦ γαλακτώδους διὰ τὸν προβαλλόμε-
νον εἰς τὸν δρόμον λαίμων ἢ ἄλλο ντεκολτέ.
Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀληθείας, δὲν
κάνουν ἄλλο, παρὰ νὰ μᾶς παρουσιάζουν τὴν
ἀλήθειαν . . . γυμνήν. ΠΑΝΕ-ΡΩΤΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῃ : ΣΤΑΪΝ